

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích, rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., ve věci žalobce: **O.U.**, bytem „X“, zastoupeného **JUDr. Jiřím Kolaříkem, advokátem**, se sídlem Škroupova 561, 530 03 Pardubice, **proti žalovanému Krajskému úřadu Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.3.2015, č.j. KrÚ 17910/2015/ODSH/8,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **je povinen zaplatit České republice** vynaložené náklady řízení ve výši 1 089 Kč, a to na účet Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení:

Rozhodnutím žalovaného uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo podle § 90 odst. 5 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce do rozhodnutí Městského úřadu Litomyšl ze dne 3. 9. 2014, č.j. MěÚ Litomyšl 24467/2014 a napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno. Žalobce byl žalovaným rozhodnutím ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť porušil ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 27. 6. 2014 v 6:43 hod. na silnici č. I/35 u odbočky na obec Janov, v km 165, jako řidič nákladního vozidla tov. zn. Mercedes Benz, reg. zn. vozidla XY s maximální přípustnou hmotností převyšující 3 500 kg, jedoucí ve směru jízdy od obce Litomyšl na obec Svitavy, v úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí pro předmětné vozidlo 80 km/h, překročil nejvyšší dovolenou rychlost nejméně o 25 km/h (po odečtení přípustné tolerance měřicího zařízení ve výši $\pm 3\%$), tedy jako nejnižší možná rychlost jízdy mu byla naměřena rychlost 105 km/h. Žalobci byla za spáchání uvedeného přestupku podle § 11 odst. 1 písm. b) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“) a podle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, uložena pokuta ve výši 2 000 Kč. Dále mu byla uložena podle § 79 odst. 1 přestupkového zákona a podle vyhlášky MV č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1000 Kč.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou proti rozhodnutí správního orgánu podle části třetí, hlavy II., dílu 1. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“). Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.).

Žalobní body:

Žalobce má za to, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí, skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisem, jakož i nemá ve spise oporu. Žalobce namítá podstatné porušení ustanovení o správním řízení, a to porušení ust. § 3 správního řádu, pro nezjištění skutkového stavu věci, o němž by nebyly důvodné pochybnosti, porušení ust. § 50 odst. 4 správního řádu, když se správní orgán při hodnocení všech podkladů nepřihlížel ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo, porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu, když v odůvodnění rozhodnutí žalovaný neuvedl informace o tom, jak se vypořádal s návrhy žalobce na doplnění dokazování a s námitkami žalobce (odkaz žalobce ohledně řádnosti odůvodnění rozhodnutí na nález Ústavního soudu sp.zn. II.ÚS 435/09, ze dne 02.06.2009).

V konkrétní rovině pak žalobce uplatnil následující námitky.

Žalobce vznesl námitky již v průběhu správního řízení ve svém podání ze dne 10. 2. 2015, v němž navrhl důkaz návodem k obsluze měřicího zařízení, výsledkem policistů, ohledáním na místě, čímž hodlal prokázat, zda měření probíhalo v souladu s návodem k měření.

Žalobce v průběhu správního řízení tvrdil, že nemohl překročit rychlost 90 km/h, což prokazoval těmito důkazy:

- tzv. tachografovým kolečkem, které bylo podepsáno dne 27. 6. 2014 nstržm. M. V. po zastavení vozidla žalobce následujícím po změření rychlosti, kdy z tohoto je zřejmé,

že vozidlo žalobce v žádném okamžiku jízdy dne 27.6.2014 nepřekročilo rychlost jízdy 90 km/h;

- technickým průkazem daného vozidla, kdy z položky č. 48 průkazu vyplývá, že vozidlo nemůže překročit rychlost 90 km/h, neboť je vybaveno omezovačem rychlosti;
- záznamem o sledování vozidla pomocí systému GPS v programu POSITREX společnosti LEVEL s.r.o., z kterého vyplývá, že dne 27. 6. 2014 v čase 6.20 až 6.45 dané vozidlo nepřekročilo rychlost 90 km/h.

Platnost ověření použitého silničního rychloměru byla do 2. 9. 2014. Žalobce žalovanému vytýká, že se nezabýval tím, že z ustanovení § 7 vyhlášky č. 262/2000 Sb., kterou se zjišťuje jednotnost a správnost měřidel a měření, vyplývá, že i po dobu platnosti ověřovacího listu platnost ověření měřidla může zaniknout, ačkoliv žalobce navrhl provedení důkazu znaleckým posudkem. Provedení znaleckého posudku žalobce navrhl i v řízení před soudem.

Dle žalobce nebylo zjištěno, zda policisté při měření rychlosti postupovali v souladu s návodem k obsluze, pokud se jedná o nastavení měřidla před započítáním měření a pokud se jedná o samotný průběh měření. Jak vyplývá z rozhodnutí žalovaného, ten postavil svůj závěr na aplikaci čl. 2.3. návodu k měřicímu zařízení RAMER 7CCD, z nějž dle žalovaného vyplývá, že kdyby správné měření neproběhlo, výsledek měření by byl anulován. Žalobce je však přesvědčen, že ze strany žalovaného v předmětné věci došlo k nepochopení předmětného článku návodu 2.3: *„Pokud signál odražený od vozidla splňuje kritéria pro měření během průjezdu měřeného vozidla úsekem stanovené délky je potvrzen výsledek. V opačném případě je měření anulováno.“* Žalobce namítá, že **signál odražený od vozidla musí splňovat kritéria pro měření**, jinak je měření anulováno, přičemž problematika „kritérií pro měření“ je upravena v čl. 4.6. návodu, konkrétně pokud se jedná o Režim 6 – režim a parametry měření. Dle tohoto lze tedy nastavit parametry měření - jedná se o režim měření (automatický/manuální), směr měření (odjezd/příjezd/oba) a dosah měření (60m/30m/20m/10m). Podle uvedeného článku se tedy nastavují parametry (kritéria) pro měření, a výsledky měření jsou podle čl. 2.3 anulovány pouze v určitých případech a nelze dovozovat, že měření muselo proběhnout správně, jestliže výsledek měření nebyl anulován. Pro případ, že soud nebude akceptovat výklad žalobce ve vztahu k čl. 2. 3 návodu, navrhl žalobce vyžádání zprávy výrobce měřicího zařízení ke specifikaci „kritérií pro měření.“ Žalobce dále sporoval, že nebyly zjištěny detaily průběhu měření, tudíž nemohlo být vůbec postaveno na jisto, zda měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze - nastavení **měřicího zařízení** dle čl. 6 návodu, nebylo zjištěno, zda **měření probíhalo v automatickém nebo ručním režimu**, zda měření bylo prováděno ze **stojícího nebo jedoucího vozidla**, na jakou vzdálenost mělo měření probíhat, na **to měl vliv počet** jízdních pruhů na vozovce, kdy v daném místě vozovka měla nejméně tři jízdní pruhy, zda byla provedena kalibrace.

Žalobce dále sporuje závěr žalovaného, že ze záznamu tachografického kolečka není patrný údaj o rychlosti v době spáchání přestupku, tj. zhruba v 06:43 hod, neboť z něj je dle žalobce zřejmé, že vozidlo v žádném okamžiku nepřekročilo rychlost 90 km/h a dále závěr žalovaného o výstupu z měřicího zařízení jako privilegovaném důkazu, trvá na tom, že nebylo prokázáno, že měření bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze měřicího zařízení. Žalobce dále odmítá nepodložené úvahy žalovaného, kterými tento zpochybňoval funkčnost omezovače rychlosti zabudovaného v daném vozidle.

Žalobce namítal, že nebylo možno použít úřední záznam policejního orgánu jako důkaz (odkaz žalobce na rozsudky Nejvyššího správního soudu /dále též „NSS“; rozsudky NSS jsou dostupné na www.nssoud.cz/ ze dne 22. 1. 2009, č.j. 1 As 96/2008 – 115, ze dne 21. 6. 2007, č. j. 1 As 16/2007 – 106, podle kterých, dokazování nemůže spočívat pouze na úředních záznamech, je-li možné vyslechnout ve věci svědka). Dále žalobce upozornil na skutečnost, že správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí (str. 3 a str. 4 rozhodnutí) zcela jednoznačně listiny oznámení o přestupku, úřední záznam o podezření z přestupku a úřední záznam policejního orgánu označil jako listinné důkazy, a na základě těchto zjistil skutkový děj (v rozporu s rozsudky NSS č.j. 1 As 96/2008 – 115 ze dne 22.01.2009, č.j. 1 As 16/2007 – 106 ze dne 21. 6. 2007).

Za zcela překvapující žalobce považuje argumentaci žalovaného, že je nutno postupovat dle zásady legitimního očekávání, to v návaznosti na tvrzení, že v minulosti vždy v obdobných případech postupoval odvolací orgán v neprospěch obviněného a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný setrval na skutkovém a právním zhodnocení věci, jak jej prezentoval v žalobou napadeném rozhodnutí.

Rozhodné okolnosti a posouzení věci krajským soudem:

Ve správním spise je založeno oznámení přestupku ze dne 27. 6. 2014, které obsahuje popis skutku, jak uvedeno v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a ze kterého je zřejmé, že řidič vozidla s údajným spácháním přestupku nesouhlasil. Podle záznamu o přestupku (fotodokumentace) ze dne 27. 6. 2014, který byl pořízen v 6:43:17 hod., byla naměřena rychlost daného vozidla 109 km/h. Je zde uvedeno výrobní č. použitého měřicího zařízení - 0190/94. Z úředního záznamu o podezření z přestupku ze dne 27. 6. 2014 je zřejmé, že měření vozidla prováděla policejní hlídka ve složení nstržm. M. V. a prap. J. S., která obsluhovala silniční radarový rychloměr. Žalobce k přestupku na místě uvedl, že rychlost 109km/h není možná, neboť tachograf vozidla ukazuje, že řidič nepřekročil rychlost 90 km/h a dále dle systému GPS byla rovněž naměřena rychlost max. 90 km/h. Ve správním spise je dále založen ověřovací list č. 175/13 k použitému silničnímu radarovému rychloměru RAMER 7CCD s koncem platnosti měření silničního rychloměru dne 2. 9. 2014. Tedy je zřejmé, že měření uvedeným zařízením proběhlo v době platnosti jeho ověření. Dne 3. 9. 2014 se konalo ve věci ústní jednání, kdy byly provedeny důkazy předložené žalobcem, a to technický průkaz vozidla s uvedením omezovače rychlosti na 90 km/h., tachografové kolečko podepsané nstržm. M. V. s rychlostí nepřevyšující 90km/h v rozhodnou dobu a výpis ze systému GPS, dle kterého nemělo vozidlo v daný den překročit rychlost 90 km/h. Žalobce navrhl ještě doplnění dokazování o výsledcích policistů, tvrdil, že měřeno bylo v úseku stoupání, dále doplnění návodu k obsluze měřicího zařízení RAMER 7CCD a znalecké zkoumání měřicího zařízení ohledně platnosti ověření podle § 7 vyhl. č. 262/2000Sb.

Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno bez doplnění dokazování, přičemž výrok o vině žalobce byl založen na výstupu ze schváleného kalibrovaného měřicího

zařízení RAMER 7CCD, výr. č. 190/04. Správní orgán prvního stupně zdůraznil, že vozidlo bylo po celou dobu v dohledu zasahující policejní hlídky a že měření bylo prováděno podle návodu k obsluze měřicího zařízení.

K odvolání žalobce, v němž žalobce namítal absenci návodu k obsluze měřicího zařízení ve správním spise, trval na výsledku zasahujících policistů a dále se dožadoval ověření měřicího zařízení podle § 11 odst. 4 zák. č. 505/1990 Sb., o metrologii (dále jen „zákon o metrologii“), a dále vypracování znaleckého posudku k témuž, bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí, přičemž žalovaný doplnil podklady pro vydání rozhodnutí o návod k měření silničního radarového rychloměru RAMER 7CCD a žalobce vyzval podle § 36 odst. 3 správního řádu, k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, čehož však žalobce nevyužil.

Potvrzující rozhodnutí žalovaného je odůvodněno tím, že měření vozidla proběhlo standardním způsobem, přestupek je řádně zadokumentován, přičemž záznam o přestupku jako výstup z měřicího zařízení označil za „*privilegovaný důkaz*“ s odkazem na rozsudek NSS ve věci sp. zn. 7 As 398/2007 ze dne 24. 4. 2008. Ohledně návrhu žalobce na provedení ověření platnosti rychloměru argumentoval žalovaný ust. § 11 odst. 5 zákona o metrologii, podle kterého: *jednotnost a správnost pracovních měřidel zajišťuje v potřebném rozsahu jejich uživatel kalibrací, není-li pro dané měřidlo vhodnější jiný způsob či metoda*. Rovněž poukázal na bezpředmětnost návrhu s ohledem na vypršení kalibrace dne 2. 9. 2014, zatímco návrh byl žalobcem učiněn při ústním jednání dne 3. 9. 2014, tedy po vypršení doby posledního platného ověření použitého radarového silničního rychloměru. Dále a zejména žalovaný uzavřel, že pokud by měření neproběhlo v souladu s návodem k obsluze, výsledek by byl anulován. Pokud šlo o důkazy předložené žalobcem, tyto žalovaný zpochybnil s tím, že nebylo prokázáno, zda byl omezovač rychlosti v rozhodné době funkční, u záznamu systému GPS údaje k rozhodné době (6:43 hod) chybí, u tachografu je známo, že údaje nemusí odpovídat skutečnosti, navíc je označil za nečitelné. Žalovaný rovněž objasnil rozdíl mezi podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu ust. § 50 odst. 4 správního řádu a důkazy podle § 53 správního řádu (str. 6 žalovaného rozhodnutí). Dále uvedl, že pokud by správní orgán nemohl vycházet z úředních záznamů o přestupku, pak by vždy musel vyslýchat zasahující policisty, což odmítá. Na závěr žalovaný zmínil zásadu legitimního očekávání v tom směru, že v obdobných případech zpochybnění zjištění skutkového stavu věci žalovaný rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzoval.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správních orgánů a v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.), a to po projednání věci soudem, kdy jednak byly zopakovány důkazy předložené žalobcem, a to originálem tachografového kolečka, velkým technickým průkazem, výpisem ze systému GPS a dále byly doplněny nové důkazy ve věci. Z uvedených zopakovaných důkazů krajský soud zjistil, že tachografové kolečko, podepsané nstržm. M. V., skutečně nese údaje svědčící o tom, předmětné vozidlo v rozhodnou dobu nepřekročilo rychlost 100 km/h, nejvyšší zobrazená hodnota odpovídá přibližně 90 km/h. K tomu však žalovaný namítl, že výsledek je závislý a tedy ovlivnitelný průměrem namontovaných kol vozidla.

Pokud jde o omezovač rychlosti, velkým technickým průkazem bylo prokázáno, že v daném vozidle byl nainstalován omezovač rychlosti. To, zda omezovač rychlosti byl

v rozhodné době funkční, tímto důkazem však prokázáno nebylo. Tato důležitá okolnost nebyla prokázána ani dalším provedeným důkazem, a to vyjádřením FA RENE a.s., autorizovaného prodejce a oprávce vozidel Mercedes-Benz ze dne 25. 2. 2016. Z uvedeného vyjádření se podává, že dané vozidlo je pravidelně servisováno u tohoto subjektu a že poslední pravidelná kontrola byla provedena dne 8. 11. 2013. Dále zde bylo uvedeno, že na vozidlo je možné namontovat jiný rozměr pneumatik, než je stanoveno v protokolu o zkoušce TCO, byť zpracovatel vyjádření zpochybnil dosažení rychlosti 109 km/h v takovém případě, a dále, že řidič není schopen manipulace ohledně nastavení hodnot omezovače rychlosti, ta se propisuje do řídicí jednotky motoru a provádí ji pouze značkový servis Mercedes-Benz. Krajský soud vzal z daného vyjádření za prokázané, že na vozidlo lze namontovat i jiný rozměr pneumatik, než ten, který je uveden na příslušném protokolu o zkoušce kontrolního přístroje/tachografu. S ohledem na datum poslední pravidelné kontroly vozidla dne 8. 11. 2013, když ke spáchání přestupku došlo dne 27. 6. 2014, neměla tato okolnost provedení kontroly důkazní hodnotu o stavu vozidla v době spáchání přestupku, zejména nebylo prokázáno, zda omezovač rychlosti byl funkční a jaké pneumatiky, jakého rozměru a technického stavu (sjetí) byly na vozidle v rozhodné době. Tedy pokud jde o důkazy, které měly prokázat chybnost měření v důsledku nainstalování omezovače rychlosti, tak tyto vyhodnotil krajský soud jako neprůkazné, neboť sice bylo prokázáno nainstalování omezovače rychlosti s omezením 90 km/h, avšak **nebylo prokázáno, že omezovač rychlosti byl v rozhodné době funkční.**

Pokud jde o záznam tachografového kolečka, ani tento záznam dle krajského soudu neprokázal chybnost měření, neboť bylo prokázáno, a to shora uvedeným vyjádřením FA RENE a.s., autorizovaného prodejce a oprávce vozidel Mercedes-Benz ze dne 25. 2. 2016, že teoreticky bylo možné, že v rozhodné době byly na vozidle namontovány pneumatiky jiných rozměrů, než ty, které je jsou uvedeny v protokolu o zkoušce kontrolního přístroje/tachografu ze dne 8. 11. 2013. Žalobce přitom nespороval, že hodnoty zaznamenané tachografem, jak při jednání soudu namítl žalovaný, jsou závislé právě na velikosti pneumatik, což vyplývá z principu fungování tachografu. K tomu je nutno uvést, že žalobce v průběhu správního řízení ani později před krajským soudem nepředložil důkaz ani nenavrhл doplnění dokazování za účelem prokázání toho, že na vozidle byly v rozhodné době nainstalovány pneumatiky odpovídající specifikaci dle uvedeného protokolu o zkoušce.

Pokud se jednalo o záznam ze systému GPS, k tomu krajský soud uvádí, že při jednání soudu byl tímto záznamem detailu rychlostního průběhu jízdy vozidla ze dne 27. 6. 2014 proveden důkaz včetně potvrzení autenticity tohoto záznamu a funkčnosti GPS jednotky v danou dobu provozovatelem GPS systému LEVEL s.r.o. ze dne 4. 3. 2016. Z uvedeného důkazu však nelze mít za prokázané, že měření ověřeným silničním radarovým rychloměrem bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze, tedy že došlo k chybnému měření, neboť jednak je obecně známou skutečností, že systém GPS nepracuje se zcela přesnými geografickými údaji a dále nejedná se primárně o ověřené a kalibrované zařízení, které je určeno k měření rychlosti silničních vozidel, jak tomu je právě u silničního radarového rychloměru 7 CCD, který byl použit v daném případě.

Naproti tomu doplněním dokazování odborným vyjádřením Autorizovaného metrologického střediska RAMET a.s. Kunovice ze dne 27. 10. 2015 a následně doplněného vyjádřením ze dne 23. 5. 2016, které bylo učiněno na základě předložené fotodokumentace,

jako výstupu z měřicího zařízení, bylo jednoznačně prokázáno, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze, neboť zpracovatel Ing. V. L., metrolog v oboru silničních rychloměrů k opakované výzvě krajského soudu trval právě na tom, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze. Tomuto provedení důkazu přiznal krajský soud nejvyšší důkazní hodnotu, neboť jej podala osoba k tomu profesně způsobilá a na základě zcela konkrétního výstupu z měření přestupku v dané věci, tedy na základě fotodokumentace. Za dané situace považuje krajský soud za rozumné opřít se ohledně posouzení, zda by v případě chybného změření došlo k anulování výsledku právě o vyjádření autorizovaného metrologického střediska, a to konkrétně jmenovaného silničního metrologa, který má k posouzení potřebné odborné znalosti, přičemž společnost RAMET a.s. je současně výrobcem použitého radarového silničního rychloměru, tedy i tímto je umocněna znalost daného metrologa ve vztahu k návodu k obsluze daného radarového silničního rychloměru. Jestliže tento se vyjádřil jednoznačně, a to i se znalostí toho, že tachografový záznam nesl jiný údaj o nejvyšší dosažené rychlosti, pak nemá krajský soud rozumný důvod pochybovat o tomto důkazu a tedy ani o správnosti provedení měření a jeho výsledku. Krajský soud přitom odkazuje na rozsudek NSS ve vztahu k témuž typu radarového silničního rychloměru RAMER CCD č.j. 7 As 10/2016 - 47 ze dne 27. 4. 2016, podle kterého při chybném měření skutečně dojde k anulování výsledku podle čl. 2. 3 návodu: *„Pokud stěžovatel vytýkal krajskému soudu závěr, že v případě neúspěšného výsledku ověření správnosti měření by došlo k anulaci výsledku měření, konstatuje Nejvyšší správní soud, že tento závěr učinil krajský soud na základě návodu předmětného měřicího zařízení RAMER 7CCD (bod 2. 3. návodu, který je založen v soudním spisu). Z návodu vyplývá, že v případě neúspěšného výsledku ověření správnosti měření by došlo k anulaci výsledků měření a výsledek měření by se na displeji vůbec nezobrazil. K této problematice srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 - 27, či ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60. V posledně označeném rozsudku se uvádí, „Pokud byla rychlost vozidla stěžovatele rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze.“ Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem i v tom, že návod k obsluze požaduje umístění vozidla s měřicem ve vodorovné poloze přibližně v úrovni vozovky, nikoliv naprostou výškovou shodu s úrovní vozovky.“* Tedy z uvedeného vyplývá názor, že pokud ke změření rychlosti tímto typem rychloměru došlo, tak tomu bylo v daném případě, pak metoda měření byla v souladu s návodem k obsluze.

Pokud jde o postavení výstupu z měření (fotodokumentace) jako důkazu, ztotožnil se krajský soud s právním názorem žalovaného, že se jedná o privilegovaný důkaz, jak vyplynulo rovněž z rozsudku NSS ve věci sp. zn. 7 As 398/2007 ze dne 24. 4. 2008. Správnost výsledku tohoto měření přitom byla provedeným dokazováním potvrzena, jak již uvedeno, když žalobce předložil pouze takové důkazy, které nebyly sto zvrátit správnost měření provedení kalibrovaného a ověřeného přístroje k takovému měření určeného. Pro úplnost krajský soud dodává, že se ztotožňuje s rozlišením podkladů a důkazů ve správním řízení (§ 50, § 53 správního řádu), jak jej učinil žalovaný (str. 6 žalovaného rozhodnutí), z čehož neplyne žádná vada řízení, která by žalobce v průběhu správního řízení poškodila na jeho právech, rozhodnutí bylo totiž učiněno na základě výstupu z měření jako privilegovaného důkazu, s nímž jsou ostatní listiny (úřední záznam a oznámení přestupku) v souladu. Pokud šlo o znalecký posudek a ověření kalibrace ve vztahu k použitému rychloměru, zde je třeba dát za pravdu žalovanému, že učinil-li žalobce tento důkazní návrh den po uplynutí doby ověření, musel si být vědom, že takové ověření, které by mělo mít vypovídací hodnotu, již

není reálné. Nadto žalobci nic nebránilo, aby jako poškozená strana o ověření požádal sám právě na základě ust. § 11 odst. 4 zákona o metrologii, jehož si byl vědom, jak prokázal ve správním řízení. Uvedené mohl učinit ještě včas, tedy v době platnosti ověření, zejména když přestupek byl spáchán dne 27. 6. 2013 a ústní jednání bylo nařízeno až na den 3. 9. 2014, přičemž žalobce udělil plnou moc svému právnímu zástupci dne 4. 8. 2014 a konec platnosti ověření rychloměru byl stanoven do 2. 9. 2014. Tedy žalobce měl reálnou možnost žádost podle § 11 odst. 4 zákona o metrologii, uplatnit, to však neučinil.

Pokud šlo o ve správním řízení navrhovaný důkaz místním šetřením za účelem zjištění vlivu stoupání či zakřivení vozovky na měření, to žalovaný správně vyhodnotil jako nadbytečný důkazní návrh a krajský soud to považuje rovněž za neúčelný důkazní návrh při neznalosti zcela konkrétní pozice měřicího vozidla v době měření, což koresponduje s právním názorem uvedeným v rozsudku NSS ze dne 24. 8. 2011, č. j. 1 As 42/2011 – 115: „...aby mohl být potvrzen výsledek měření zmíněné vzdálenosti, musely by být zcela nepochybným způsobem identifikovány údaje pro zmíněné měření, tj. pozice vozidla v okamžiku měření jeho rychlosti. To však pouhým odhadem z fotografie zjistit nelze a údaj o vzdálenosti vyplývající z místního šetření tak nelze považovat za relevantní zjištění. (...) Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že aby mohl být potvrzen výsledek měření zmíněné vzdálenosti, musely by být zcela nepochybným způsobem identifikovány údaje pro zmíněné měření, tj. pozice vozidla v okamžiku měření jeho rychlosti. To však pouhým odhadem z fotografie zjistit nelze a údaj o vzdálenosti vyplývající z místního šetření tak nelze považovat za relevantní zjištění.“ Jak tedy s poukazem na tento rozsudek správně uvedl krajský soud, neznal-li stěžovatel přesné stanoviště měřicího vozidla, pak nemůže úspěšně zpochybňovat výsledek měření tvrzením, že stanoviště neodpovídalo kritériím výběru.“

Pokud jde o další neprovedené důkazní návrhy žalobce v průběhu soudního řízení, krajský soud je považoval za nadbytečné, a to výslech podatele vyjádření za FA RENE a.s., jakož i výslech zpracovatel odborného vyjádření Ing. V. L., neboť po doplnění jeho odborného vyjádření neměl pochybnosti o správnosti výsledku měření. Z tohoto důvodu považoval krajský soud rovněž za nadbytečný důkaz znaleckým posudkem. Pokud jde o výslech policistů, ze sepsaného úředního záznamu, který je obsahem správního spisu, nevyplynuly žádné důvodné pochybnosti o průběhu měření, přičemž žalobce konkrétní námitky, které by odůvodňovaly pohnutky konkrétních zasahujících policistů žalobce jakkoliv poškodit, neuvedl. Apriori nelze předpokládat chybný výkon jejich služební činnosti, přičemž v dané věci žádné pochybení prokázáno nebylo, tedy provedení výslechu policistů nebylo v dané věci nezbytné. Pokud šlo o vyjádření žalovaného ohledně legitimního očekávání ve shora uvedeném smyslu, lze souhlasit s žalobcem, že se nejednalo o vhodnou formulaci, nicméně rozhodnutí žalovaného na tomto vyjádření není založeno, je založeno na výstupu z měřicího zařízení, tedy toto vyjádření obsažené v odůvodnění žalovaného rozhodnutí nezpůsobilo jeho nezákonnost. Zákonnost zamítnutí odvolání a potvrzení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle § 90 odst. 5 správního řádu, byla v řízení před krajským soudem prokázána, jak již uvedeno shora.

Krajský soud má za to, že vypořádal veškeré stěžejní námitky žalobce a prezentoval ve shodě s žalovaným dostatečně ucelený argumentační systém (viz náleze ze dne 12. 2. 2009, sp.

zn. III. ÚS 989/08, bod 68). S ohledem na výsledek doplněného dokazování proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Náklady řízení:

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný, úspěšnému žalovanému podle obsahu soudního spisu nevznikly takové náklady, které by přesahovaly rozsah jeho obvyklé úřední činnosti, přičemž s ohledem na placení nákladů soudního řízení státem, byly tyto státem placené náklady ve prospěch účtu nadepsaného krajského soudu v souladu s ust. § 60 odst. 4 s.ř.s. uloženy k úhradě právě žalobci, a to ve lhůtě k tomu přiměřené.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 1. června 2016

JUDr. Petra Venclová, Ph.D. v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Vrabcová